

dem k tomu, že obligatorní pojistný poměr podle nemoc. zák. vzniká i zaniká ex lege vstupem do zaměstnání, resp. jeho ukončením (§§ 1, 13 a 31 nemoc. zák.), jest povinnost přihlašovací i odhlašovací stanovena v § 31 pouhým předpisem pořádkovým, sledujícím účel, aby pokladně byla zajištěna evidence členů a umožněno správné provádění pojišťovací agendy. Tomuto účelu jest vyhověno, když pokladna nepochybným způsobem se doví o založení a zrušení pracovního poměru, a to tím spíše, ježto zákon nestanoví formu, v níž přihláška nebo odhláška se má státi.

Veden jsa tímto právním názorem, zjistil žal. úřad, že pokladna již při jednání o přihlášení Anny P. byla zaměstnavatelem upozorněna na to, že pracovní poměr její skončil již 31. prosince 1922. Toto zjištění by ovšem dle toho, co shora dovozeno, stačilo k tomu, aby pokladna byla zamítnuta s nárokem, aby zaměstnavatel byl podle § 33 nemoc. zák. uznán povinným platiti nemoc. příspěvky za Annu P. i po tomto datu, t. j. od 1. ledna 1923 až do její formelní, písemné odhlášky. Zjištění tomu však stížnost právem vytýká vadnost.

Úřad se spokojil jednostranným tvrzením zaměstnavatele, na sporu jako strany zúčastněného, nekonal žádná šetření o správnosti jeho výpovědi, ač ing. G. se dovolával svědectví své manželky a nepřihlédl k tomu, že v písemné odhlášce, ve spisech uložené, jest jako den vystoupení Anny P. ze zaměstnání u Karla G. uveden 26. duben 1923, kterážto odhláška jest sice podepsána Emilií G., obsah její však jest psán zřejmě někým jiným, a konečně neuvedl, proč k odhlášce této nepřihlížel. Nelze proto shledati, že by zmíněné skutkové zjištění mělo dostatečnou oporu ve spisech.

Nař. rozhodnutí, jehož odůvodnění dle toho, co bylo řečeno, jest jednak v rozporu se zákonem, jednak spočívá na vadném skutkovém zjištění, bylo zrušiti podle §§ 6 a 7 zák. o ss.

Č. 7675.

Pojištění nemocenské (Slovensko): * VI. nař. z 23. září 1919 č. 516 Sb., pokud rozšiřuje působnost § 1 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. o nemocenském pojišťování na obvod Slovenska, jest kryto zákonem.

(Nález ze dne 8. ledna 1929 č. 35.321/28.)

V ě c: Dr. Miloš L. v L. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozkladu st-lovu proti plat. příkazu okr. nemoc. pojišťovny v L., jímž st-li byly předepsány nemoc. pojistné příspěvky za Růženu K. a Fridu F., zaměstnané v jeho adv. kanceláři, nevyhovělo představenstvo této pojišťovny výměrem z 12. ledna 1927 s poukazem na § 1 zák. č. 268/1919 a na § 1 zák. č. 117/1926. Výměr ten byl v pořadu stolic správních potvrzen nař. rozhodnutím.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nařízením vlády z 23. září 1919 č. 516 Sb. byla rozšířena působnost čl. I zák. o nemoc. pojištění dělníků z 15. května 1919 č. 268 Sb. na území Slov. a tím nabyt účinnosti na území tom předpis § 1 odst. 1 tohoto zák., rozšiřující pojistnou povinnost na všechny osoby, jež vykonávají práce nebo služby na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského a nevykonávají jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně. Podle tohoto předpisu uznal žal. úřad zaměstnance adv. kanceláře, o něž tu jde, povinnými nemoc. pojištěním.

Stížnost namítá, že pro posouzení daného případu není rozhodným cit. zák. předpis, nýbrž jedině zák. čl. XIX:1907, jenž zaměstnance adv. kancelářů pojistné povinnosti nepodrobuje. — — — — —

Stížnosti nelze dáti za pravdu. Zákon č. 268/19 v článku XXVII určil zásadně, že nemoc. pojištění na Slov. jest upravit v smyslu tohoto zák.; tím ustanovil, že normy, tuto právní materii na Slov. upravující — a takovou normou jest zák. čl. XIX:1907 — jest uvést v soulad s předpisy zák. č. 268/1919. Tím tedy zákonodárce prohlásil svou vůli, aby zák. článek XIX:1907 byl změněn, a jak má býti změněn, ponechávaje výkonné moci změnu tuto uvést v platnost nařízením. Stalo se tak, jak shora uvedeno, vl. nařízením č. 516/1919.

Toto vl. nař. dovolává se ve svém úvodě vedle čl. XXVII zák. č. 268/1919 ještě všeobecných zmocňovacích zákonů a to zák. č. 307/1917 a uher. zák. čl. LXIII:1912 a L:1914. Podstata všech těchto zákonů tkví v tom, že jimi jest zmocněna výkonná moc činiti opatření, k nimž by jinak bylo potřebí zákona, tudíž vydávati nařízení, jimiž se mění i platné zákony. Posouditi přípustnost takového zmocnění nepřisluší ovšem tomuto soudu (viz § 102 úst. listiny a § 8 zák. o ss).

Zmocnění, udělené čl. XXVII zák. č. 268/1919 nelze pojímati v tom smyslu, jak činí stížnost, že by se vztahovalo pouze na »dělníky a závodové úředníky« v užším slova smyslu, nýbrž výrazem »nemocenské pojištění dělníků a záv. úředníků«, použitým v cit. čl. XXVII, dlužno rozuměti toliko povšechné označení druhu pojištění (nemocenského na rozdíl od pojištění jiných) a nikoli snad vymezení okruhu osob, tomuto pojištění podrobených. Výraz ten přiléhá k terminologii zák. čl. XIX:1907 a vymezuje tak jen blíže normu, již nová úprava se týká. Výklad zastávaný stížností, dle něhož by vláda nesměla rozšířiti okruh pojištěnců na Slov. nad míru dosavadní, vylučuje se již tím, že zák. č. 268/1919, pokud se týká nemoc. pojištění, se v podstatě vyčerpává rozšířením pojistné povinnosti; nemělo by proto při tomto výkladu uvedené zmocnění ani smyslu ani obsahu.

Č. 7676.

Stavební právo. — Živnostenské právo. — Horní právo. — Dávky za veř. úkony: I. * Dávku za úřední úkony dle saz. pol. C 13 vl. nař. č. 163/25 nelze předepsati za zásadní schválení živn. provozovny dle § 32 živn. ř. — II. * Dávku za úřední úkony dle saz. pol. D 26 vl. nař. č. 163/25 nelze předepsati za zásadní sta-